

Караконджулчо и 24 май

Беше ранна сутрин и птичките изпълняваха някаква сложна композиция, която макар да не включваше ударни инструменти, си беше достатъчно шумничка. Но това, което събуди Бабата, беше лапата на Бенемот. Бабиното съзнание регистрира потупването като тревожно и това изстреля дамата от прегръдките на съня в ококорените реалности.

- Кой и къде? – попита тя, скоростно завързвайки пенъора си.
- Караконджулчо, в кухнята! - Бенемот отвори вратата и хукна пръв.

Първото, което удари ударния отряд, беше миризмата на бои, която се процеждаше под вратата. На кухненската маса, покрита с дебел слой вестници, седеше и плачеше малкото таласъмче. Бабата първоначално се изплаши от вида му. Караконджулчо беше омазан в най-невероятни цветове. По-точно цветовете си бяха вероятни, но не за таласъмче. Никая уважаваща себе си митична единица, в чието име има представката „кара“, не би се появила измазана в слънчево жълто, розово в нюанс определян най-често като „на Айшето гащите“, циганско синьо, тревисто зелено и нещо в цвят „детска неочакваност“, което вероятно беше резултат от неудачно смесване на предишните. Обичайният черен цвят на таласъмчето едва се отгатваше тук-там. До него също втрещени стояха Дактилчо и Литографка и се опитваха да го успокоят. В процеса на утешението Дактилчо беше почти толкова омазан, колкото приятеля си. На Литографка и личеше по-малко, защото за нея основните цветове бяха... ами основни си бяха.

Освен тройката живинки на масата имаше разпръснати няколко разкъсани пакета от балони и най-различни тубички и кутийки боя. Работната повърхност изглеждаше така, сякаш върху материалите беше изпробвал способностите си лично Джаксън Полък. Бабата знаеше, че Джак отдавна се беше преселил в по-добър свят, и се надяваше там също да има това, което беше допринесло за възнасянето на твореца, та като се видят, да му ударят по едно поне. Значи, той отпаднаше като вариант.

- Караконджулчо, какво има?

Последва нов изблик на разноцветни сълзи, придружени с хълцания. Беше време за решителни действия.

- Бенемот, донеси пурлана от пералнята! Някъде тук ми беше голямата метална купа. Вие двамката също! - тя посочи с пръст Дактилчо и Литографка. – Някой може ли да ми обясни какво става?
- Ами ние май също сме виновни! – рече археоптериската. – Караконджулчо каза, че тези балони не ставали и имали нужда от капки, изпрати ни да търсим боя и ние донесохме каквото намерихме. Но той все не беше доволен от резултата, това не капело, онова не пръскало и ... – Литографка направи жест с крило, обхващащ цялата бъркотия.
- За кухнята не се притеснявайте, ние ще измием всичко, - добави Дактилчо, почесвайки със зелените си нокти едно позасъхнало розово петно на лявото си крило. Струйка потече към сините пръски по-надолу и те станаха светло лилави

- За кухнята не се притеснявам, но за вас голямо миене ще падне. Първо Караконджулчо, че засъхне ли всичко това по него, и белина не може да го сваля!

Беше си съвсем като в приказките – първо дойде червената вода, после синята вода, после зелената вода, после златната, но накрая Караконджулчо доби исконния си черен цвят. Бабата го зави в няколко салфетки да изсъхне по-бързо и се зае с приятелите му. Бенемот се носеше с един парцал с терпентин и заличаваше следите от боя по най-невероятни места. Дактилчо изначално му помагаше за тавана, но се оказа, че по крилата му има прекалено много боя и оставаха повече петна, отколкото той смогваше да забърше, затова Бабата го изми първо него, а после Литографчето, по което петната не си личаха толкова.

- А сега разказвай за какво толкова ти трябваша балони на капки! – рече Бабата, когато всички уютно се бяха разположили на бар плота с по няколко кюфтенца и купа круши за Литографка.
- Мъчно ми е! Мъчно ми е за празника! – изхлипа Караконджулчо. Бабата се плесна по челото. Покрай залисията с Детенце тя беше поизоставила календара.
- Детенце никога няма да ходи на манифестация с байряче! То няма да пее заедно с другарчетата си онази песен! Няма да може да си купи балонче от циганин с лъскави златни зъби, то вече такива балончета няма, от онези на капките, за които никога не знаеш дали са пробити докато не ги надуеш, а и не знаеш каква им е формата, и на всички са им различни рисунките! Такива балони имаше само на този празник, и си носиш ластик от вкъщи, щото иначе няма как да праснеш другарчето отдалеч!
- Ти пък това с другарчето откъде го знаеш? – засмя се Бабата. – Аз нали те носех!
- Така де, като се скриех в прическата ти, нали бях нависоко, всичко виждах! Е, понякога ми пречеа венците с цветя, нали кихам от лилии, но съм готов да кихам до края на дните си за още един такъв празник! – разчувства се пак Караконджулчо.
- Вече не е същото, но то нищо вече не е същото, и така е било винаги. Ти поне там си бил, а аз можех да гледам само през прозореца.
- Пък и тупираните коси излязоха от мода, вече не мога да те скрия в един сасон, - Бабата разроши Караконджуловите косми да съхнат по-бързо.
- Той така го описа, че и на нас ни се дощя да отидем! – каза Дактилчо след като преглътна последното си кюфтенце. – Рече, че после имало някакви митични неща, кебапчета с лимонада.
- Защо да са митични? – изненада се Бабата.
- Ами той Караконджулчо даже песен започна за тях, пееше „две кебапчета крилати христоматия четат“, кой чете христоматии в наше време, особено пък крилат, затова решихме, че са митични, - Литографка беше по обясненията, а и крушите се хапваха по-бързо от кюфтенцата.
- Добре, добре! Ще направим така: днес като стане Детенце, ще отидем да купим кайма, Дактилчо, стига си се облизвал, ето ти ново кюфтенце, после ще правим кебапчета и лимонада, а като свършим, за някои от нас ще ги изпечем, а междувременно ще разкажем

на Детенце що за празник е днес. Ще купим още едно хелиево балонче да надуем всичкия този разкош дете сте го боядисали и ще го пуснем да лети, времето ще е хубаво. Е, хайде сега, ще мине без байрячета и колони, но това не пречи да пеем, нали така!

Караконджулчо подсмръкна и рече:

-Аз байрячето първо съм го боядисал! Съхне на тела за пране отвън. Всъщност, има за всички. Дактилчо донесе цял сноп прави клони.

И се усмихна както само едно грамотно таласъмче може да се усмихва. Над хоризонта розовееше. Само дете слънцето не можеше да го докара до цвета на Айшето на кюлотите, но това са дребни подробности от пейзажа. Той и Джаксън Полък не винаги успявал.

Честит 24-ти май!